

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

EGYHÁZKÖZSÉGÜNK LELKI NAPJA

2002. szeptember 7. szombat

7.15 Szentmise Remete kápolnánál

SZEKSZÁRD – BELVÁROS TEMPLOMBAN:

8.30 Jézus Szíve Család imaórája
 9.30 Karizmatikus közösség imaórája
 11.00 Nászmise, orgonás esküvő: Kluge Endre – Szenilédy Ida
 12.00 Csendes szentségimádás
 13.00 Szentségimádók imaórája
 14.00 Fokoláre közösség imaórája
 15.00 Neokatekumenek imaórája
 15.45 Házasság hétvége közösség imaórája
 16.45 Orgonás esküvő: Decsi Péter – Hajdu Katalin

17.30 Rózsafüzér Társulat imaórája
 18.30 Szentmise

SZEKSZÁRD – REMETE KÁPOLNÁNÁL:

20.00 Litánia, rózsafüzér
 21.00 Szentségimádás
 22.30 Keresztút a Kálvárián
 24.00 Szentmise (Hegyháti Tibor atya)

Szeptember 8. vasárnap

BÚCSÚ REMETÉN.

10.00 Szentmise, szentbeszéd és körmenet
 (Bátor Botond pálos atya)

Az én drága Nagymamám mesélte

Remélem, sokaknak szoktak mesélni a nagyszülei. Szerintem nincs ettől érdekesebb, olykor mulatságosabb vagy éppen elszomorítóbb, őszintébb és tanulságosabb történet, mint amiket tőlük hallunk. Ez a történet a Remete kápolnáról szól és remélem, sokakban ébreszt vágyat egy kirándulásra a helyszínre.

A történet 1936-ban kezdődik. Mamám ekkor még kisiskolás volt. Az első emlékek a búcsú képeit elevenítik föl, melyekre sokan érkeztek. Nem csak Szekszárdról, hanem a környékről is. Fadról, Mőzsről, Kakasról sokan a dombokon keresztül le Hosszúvölgynek, majd Remetére. Akkoriban Bakáké voltak a harangozók.

Madarak és fák napján mi, az iskola tanulói mindig a Remete kápolnánál kirándultunk a tanító nénikkel, Malonyai igazgató úrral és Pec kántor úrral. Még ma is fülembe cseng az ének, melyet oly sokszor daloltunk: „A kis madárkák édes dalával a szép tavasz már elérkezett és vele eljött május ünnepe, melyet várva várt a gyermek. Isten hozott hát szép ünnepünk! Töltsd be örömmel a szívünk...”

Karácsonykor délután misét tartottak a szegény gyerekek és szülei számára. Az oltár előtt óriási fe-

nyőfa ragyogott. A két pad között hosszú asztal állt, melyen cipők, harisnyák, pargit ruhák és pulóverek voltak. Mindenkinek jutott belőle. A fenyőfából is mindenki kapott egy szép ágat, melyet apukám a vállán cipélt haza.

Így ünnep másnapján mindenki melegen és szépen ment misére a belvárosi templomba. Akkoriban azonban nem padban ültünk. A padsor mellett szőnyeg volt terítve és ott állt minden osztály párosával. A tanító nénijük mellettük ült. Középen szép sorban a csendőrök, a katonazenekar és a leventék.

Később a Bakáké helyére a Huber család jött.

Tavasszal nagypéntekre velük meszeltük a főbejáratot és a stáció körüli kőrészt, együtt gereblyéztük össze a faleveleket a szilvásban.

Mindig minden búcsú meg volt tartva, az Anna napi, a Nagyasszony napi és a Kisasszony napi is. Aztán jött a 40-es években a háború. Láttam, amikor leeresztették a harangot. Mindenki sírt.

Tanákodtunk, hogy fog így a Huber bácsi délben és este 8-kor harangozni? Édesapám is mindig azt mondta, ha nem megyek haza, mire a Huber bácsi harangozik, bizony nem mehetek többet a Sétakerthe.

Ezek után még néhányszor voltam a Remete kápolnánál, később pedig már csak kirándulások alkalmával, hogy felidézsem a régi emlékeket. Nagyon meglepődtem a szolgálati lakás kitört ablakain és a rácsokon. Én kívül sírtam, a kecske és a birka belül. Szomorú látvány volt.

Pedig régen! Minden szép tiszta és fehér volt, a miseruhák, a feszület... Még előttem van, amikor a Tisztelendő urat öltöztette a Huber bácsi a kis szobában.

Nagy öröm lenne, ha sikerülne rendbe hozni a kápolnát és környezetét, hogy újra vidám gyermekzaj töltse be.

Felejthetetlen emlékem, amikor mezei százsor-szépéből koszorút fontunk egymásnak, és az idősök mindig kis angyaloknak mondogattak minket, mi meg csak jókat kuncogtunk.

A tél azonban zord volt. Emlékszem, a nagy hidegben egyik reggel egy bácsit találtak megfagyva a Remete lapon.

Hétvégeken és a karácsonyi szünetben tarka volt a hegyoldal az ifjúságtól, akik sieltek, rődliztak és szánkóztak.

A Várköz is hasonló helyszín volt télen, de egy baleset miatt az onnan eltöltött gyerekek is hozzánk csatlakoztak. Miután a Remete kicsinek bizonyult, a kápolna kertjében is ment a játék. Persze itt is történtek balesetek, mert néha útban volt a szilva.

Így telt gyerekkorom, mely azóta is a legszebb emlékeim egyike.

Ezúton is szeretném megköszönni Nagymamám-nak a történeteket és Isten áldását kérni minden nagyszülőre!

Deák Piroška

„Ezt a napot az Úr adta, ujjongjunk és vigadjunk rajta!” (Zsoln 118/24)

A 200. évfordulóra emlékezve...

Kedves Béla Atya, Káplán Atya és Diakónus Testvér!

Kedves Szekszárdi Egyházközség!

Jubileumotok hálájában, megfrissítő erejében szívből osztozunk Veletek. Nem csak a már évek óta kialakult testvéri kapcsolat köt össze minket, hanem az a lelki vonatkozás is, hogy miközben Ti a liturgia jegyében fényesen ünnepeltek, addig mi – az egész egyházközségünk nevében annak Karitászs Csoportja – az érdi Ciszterci Nővérek Monostorában lelkigyakorlatunk átélésével támogattunk Benneteket.

Szívesen megosztjuk Veletek azt a hármas tapasztalatunkat, hogy 1. a szeretet nem csak szó, hanem konkrét tett is (Novo Millennio Ineunte 50. pont utolsó mondata); 2. a töménytelen ránk támadó, omló illúzióval szemben kijózanító hatással van ránk a jó Isten termetette-áldotta valóság (N.M.I. 54. pont) és a 3. minden álmunk, dolgunk, kapcsolatunk gyökere a Szentháromságos Istenhez vezet (vö. N.M.I. 54. pont utolsó mondata).

Szívből kívánjuk, hogy Egyházközségetek belső életének öröme, harmóniája hassa át városotokat. Szeretnénk, ha a közöttünk élő kapcsolat is tovább erősödne a Lélek szeretetében.

Sok áldást!

2002. május 27.

*Dr. Perczelné, Vera karitászsvezető
Brückner Ákos Előd O.Cist. plébános*

Kedves Béla!

Nagyon kedves és figyelmes voltál, hogy templomod 200 éves évfordulójának alkalmából szép kivitelű, ügyesen összeállított és szerkesztett kiadványotokból nekem is küldtél egy példányt. Őszinte, igaz örömet szereztem vele, és azt is megvallom: nagyon meghatódtam. Úgy látszik, öreg korban az embernek ehhez már kevés is elég. Amit fiatal korban észre sem vett, most már az is érzékenyen érinti. Hálásan köszönöm ezt a kicsi és mégis nagy örömet.

Külön köszönöm a Családunk c. egyházközségi tájékoztatót. Nem is tudtam, hogy ilyen is van, és pedig már nyolc éve. Ügyes gondolat volt ennek indítása és mi több, megvalósítása. Elgondolkodtató a bevezető

szavaid címeként adott zoltáridézet: „Ezt a napot az Úr adta, ujjongjunk és vigadjunk rajta.” Bár az Egyház a húsvéti napra „sajátította ki” ezt az idézetet, a Szentlélekisten sugallata azonban minden napunkra adta, mert minden nap kapunk valamit, amin vigadnunk kellene, de mi ezt a vigadni valót észre sem vesszük, mert mi már a „vigadni valókat” átértékeljük és megfosztottuk spirituális értékeiktől, na meg hát „ilyen kicsiségekre nem adunk”, mert elfelejtettük, hogy a mezei virág is virág és meg van a szépsége, esetleg illata, és az Isten keze nyomát találhatja rajta az ember... és annak a közmondásnak az igazát is, hogy „aki a kicsit nem értékeli, a nagyot nem érdemli”.

Kedves Bélám! Nagyon örülök annak, hogy munkálkods szinte észrevétlenül, halkán és munkádban áldó kezével melletted az Isten. Szívemből kívánom, hogy még sokáig munkálkodhass szerényen, de határozottan, mint ahogy munkálkodik a természetben az Isten. Nincs szüksége zajra, csinnadrattára, propagandára: csendben munkálkodik lenn a mélyben, itt a földön és fenn az égben, és mégis nagyszerű, csodálatos és bámulatos minden, ami kezéből kikerül.

Mégegyszer megköszönve figyelmedet szeretettel köszönt:

Tóth Ferenc

Mözs, 2002. június 18.

Kedves Béla!

Pénzbeszedői mivoltomban a Béri Balogh utca táján egy kertes házba kiállítottam be. Nemsokára a ház mögül előbukkant egy 7-8 éves kislány, vele 2-3 éves öccse. Amikor a kislány meglátott, védőn-oltalmazón maga mögé rántotta öccsét, és megkérdezte, eléggé fenyegető hangon (csak merjem az öccsét bántani!): – Mit akar a bácsi? Mint-hogy szülei nem voltak otthon, jeleztem, hogy mit akarok. Sajnos (!) a szülők az egyházadót másnap behozták, s így elmaradt, hogy a két aranyos gyermeket megköszönthessem... – Tanulság számomra, és talán szülők-nevelők számára is: igenis, egy ilyen apróságban is van már felelősségtudat! –...

Akkoriban a piac még a templom előtt

volt. A kórusfeljáró és kórus takarítására (mely az én feladatomból volt) sóprűvel, vödörrel felfegyverkezve törtem át a sokadalmon. Egy falusi asszonyosság meglátott és megállított: Mondja, kedvesem, ha maga tanulna, nem lehetne még magából pap? Megköszönve kedvességét elárultam, hogy már pap vagyok. – Tanulságok: igenis volt népünkben figyelmesség a papi hivatások irányában; és: nyilván templomjárók sorához sem jutott el bizonyos „intézkedések” híre...

Hevenessy János S.J.

Dr. Gálos István az alábbi szavakkal nyitotta meg a jubileumi kiállítást:

Urunk, „áldott vagy templomod dicsőséges szent helyén, nagyon-nagyon dicséretre méltó és magasztos örökké” (Dán 3.53).

Kegyelem nektek és békesség Szentháromság vasárnapján Atyánktól, Urunk Jézus Krisztustól és mindkettőjük Szentlelkétől, a Vigasztalónktól.

Egy nap híján kettő évszázada eleink egy követ, alapkövet tettek le, bele a földbe. E követ az építők nem dobták félre, s erre épült a többi, hogy legyen a Szegletkönek hajléka, s nekünk is legyen helyünk, hajlékunk, ahol Neki köszönünk, Őt köszöntjük.

Egy nap híján kettő évszázada és korábban is eleink tudták: „Hogyha az Úr nem építi a házat, hasztalan fárad az építő” (126. zoltár). „Ora et labora”, imádkozzál és dolgozzál. Imádkoztak és dolgoztak. Három év alatt felépítették az Isten-házat maguknak, utódaiknak. Isten-házat építettek? Is. Egy házat, hogy egyházuknak, egyházunknak legyen helye. Utódaik egyházzá növekednek korban, bölcsességben, kedvességben? Ez a mi felelősségünk. Imádkozunk-e, dolgozunk-e rajta, érte? „Istennel nagy dolgot viszünk végbe” (107. zoltár).

Itt a paravánokon, tárlókban múltunk megannyi mozzanata hív, hogy ki-ki megismerje hittestvére és saját eddig óvott emléket, kincsét.

Egyházközségünk, közösségünk tagjainak köszönet, hogy elhozták, ami az övék, hogy lélektől lélekig ívelően tapasztalhasuk: „Múltunk a reményünk, Krisztus a jövőnk”.

Folyt.: 3. oldalon

Folytatás a 2. oldalról.

A tartalmában közkinccsé nemesedett értékek három fő csoportot alkotnak:

- Az itteni két paravánon templomunk és elődtemplomainak története, tűzvészei, építését megelőző küzdelmek, sérülései, a három note, végül legújabb kori restaurálásának olykor kálváriája, ám végezetül gyönyörű megújulása található.

-A belső helyiségben a személyes emlékek kaptak helyet. Ezek legtöbbször igazából pénzben ki sem fejezhető csekélységek. Viszont valaki életútjának része, fordulópontjának tükré, életre szóló, sőt örökéletre érvényülő elkötelezés emlékeztetője, s máris felbecsülhetetlené vált. A szentképek zömében a Krisztus követésére odaadott élet állomásaihoz: a papszenteléshez, primiciához, ezüst-, aranymiséhez kötődnek.

- A tárlókban a könyvek könyve, a Biblia néhány kiadása magyar, sőt, német nyelven, valamint ima- és énekeskönyvek találhatók. Lehet bennük gyönyörködni. A legrégebb 1753-ból származik, még a legfiatalabb is már „nyugdíjas” korú.

Jó nekünk ez a kiállítás? Jó. Ne csak a kőből emelt templomot, a templomunkat lássuk, hanem nap mint nap „áldjad a mindenség királyát, hogy újra felépítse benned templomát” (Tób 13,12-13.).

Még egyszer egyházközségünk közösségünk tagjainak köszönet, hogy Plébános atyánk kérő szava nyitott szíveket talált. Elhozták, ami az övék, hogy lélektől lélekig ívelően tapasztalhassuk: „Múltunk a reményünk, Krisztus a jövőnk”.

A kiállításhoz hozzájárultak

- Binák Sándorné Szekszárd, Kiss J. u. 7.
- Darabos Fábrián Szekszárd, Kisbódó u.
- Ferger Teréz
- Heitzmann Erzsébet
- Dr. Saárossy Istvánné Szekszárd, Mátyás király u. 10.
- Mart János Szekszárd, Munkácsy M. u. 6/b.
- Pálinkás Éva
- Pálinkás Lászlóné Szekszárd, Cseri János u. 3.
- Simontakács Teréz
- Simontakács István Szekszárd, Munkácsy M. u. 20/b.
- Ulrik Ferencné
- Ulrich Ferenc Szekszárd, Hermann O. u. 27.
- Vesztergombi József Szekszárd, Cseri János u.
- Vesztergombi József Szekszárd, Rákóczi u. 75.
- Vesztergombi Józsefné Szekszárd, Mészáros Lázár u. 3.
- Wirth Józsefné Szekszárd, Bem József u. 6. 313-226

Egyházközségünk zarándokútját egy levélváltás előzte meg. Mindkét levelet közöljük, abban a reményben, hogy íróik még sokáig jó (jobb) egészségben örvendeztetnek meg minket, teszik gazdagabbá életünket.

Nagyrabecsült és Tisztelt Sütő András Úr!

Ismeretlenül is szeretettel köszöntöm, Szekszárdról Garay János és Babits Mihály szülővárosából!

Levélbeni felkérésésem és zavarásom oka egy személyes találkozás lehetőségének felderítése.

Pünkösd napjaiban (máj. 16-21) egy zarándok csoporttal (45 fő) utazunk Csík-somlyóra. Csoportunk több tagjának ötletét örömmel ballottam, melyben az Önnel való esetleges találkozást felvetették (1-1,5 óra).

E lehetőség növelné a lelki élményt, maradandó emléket jelentene, emelné valamennyiünk magyarságtudatát.

Szóba jöhetne Marostásárhely, Sikaszó, vagy egyéb lehetőség is. Kérem, hogy sok munkája mellett tegye számunkra lehetővé, e kérés teljesülését.

Igenlő válasza esetén a részleteket is szeretném Önnel tisztázni.

Tisztelettel és szeretettel köszönti

Pósta Péter Szekszárd, 2002. 03. 11.

Pósta Péter Szekszárd

Kedves barátom!

Bocsásson meg a kései válaszáért.

Oka: betegség.

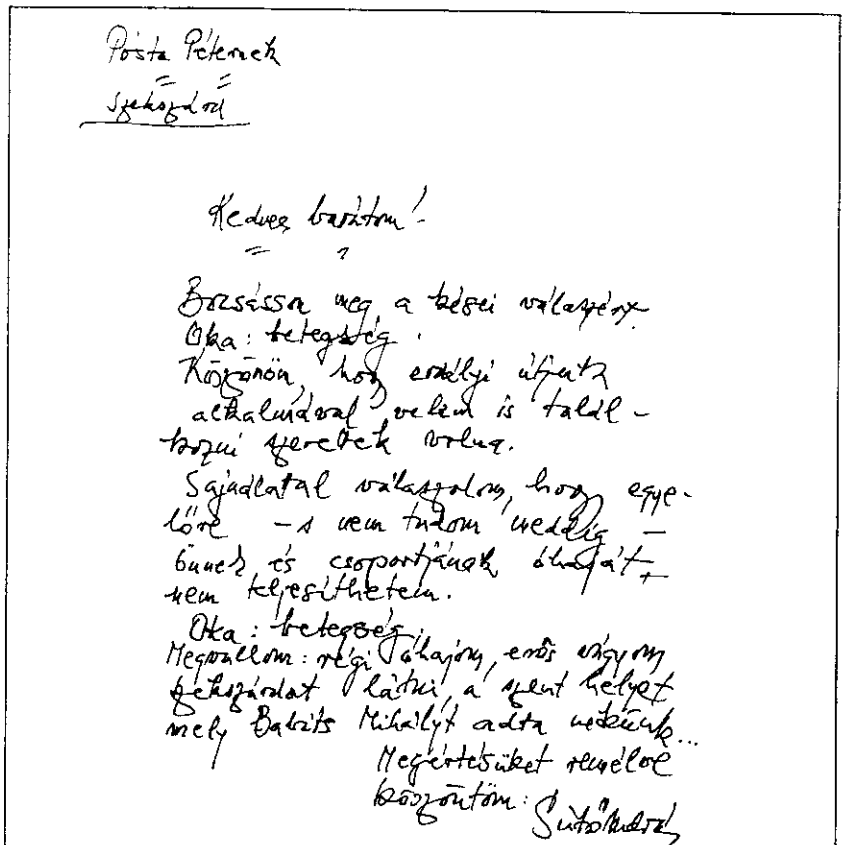
Köszönöm, hogy erdélyi útjuk alkalmával velem is találkozni szerettek volna. Sajnálatlaltal válaszolom, hogy egyelőre – s nem tudom meddig – Önnek és csoportjának óhaját nem teljesíthetem.

Oka: betegség.

Megvallom: régi óhajom, erős vágyam Szekszárdot látni, a szent helyet mely Babits Mihályt adta nekünk...

Megértésüket remélve köszöntöm:

Sütő András

Belvárosi plébánia hirdetései

- Szeptember 1.** Megyenap, **délelőtt 9 órakor** ünnepi szentmise.
Délután 5 órakor a Szent József Katolikus Általános Iskolában tanérvnyitó.
- Szeptember 4.** Bérnalkozók felkészülése (hetente minden szerdán **este 1/2 8-1/2 9 között**).
- Szeptember 7.** Egyházközségünk Lelki Napja, **este 8 órától** Remetén litánia, rózsafüzér, szentségimádás, keresztút, **éjfélikor** szentmise.
- Szeptember 8.** Kisboldogasszony napi búcsú Remetén. A **délelőtt 10 órai** szentmisét, szentbeszédet, majd a körmenetet Bátor Botond pálos atya tartja.
- Szeptember 15.** Veni Sancte általános iskolás hittanosainknak **délelőtt 9-kor**.
- Szeptember 16. délután 1/2 6 órakor** elsőgyónó gyerekek szüleivel megbeszélés.
- Szeptember 17. délután 1/2 6 órakor** elsőáldozó gyerekek szüleivel megbeszélés.
- Október 5. délután 5 órakor** templomunkban Mayer Mihály püspök úr bérnalkozók.
- Október 7. délután 1/2 6 órakor** hitoktatókkal megbeszélés.
- Október 14. délután 1/2 6 órakor** elsőáldozók kezeseivel megbeszélés.
- Október 18. délután 4 órakor** Ökumenikus istentisztelet kórházi ünnepség keretében.
- December 13.** Katolikus iskolások lelki napja.
- December 14.** A város általános iskolás hittanosainak lelki napja.

Belvárosi plébánia hírei

2002. Pünkösd–aug. 20.

Megkeresztelték:

Hinek Flóra
 Dombai Zétény
 Biró Dorina
 Újvári Máté Botond Fülöp
 Posta Endre Hunor
 Demkó Evelin
 Támer Dorka
 Hübner Viktória
 Bakos Bence
 Lammel Attila
 Hepp Anna Jázmin
 Balogh Zsombor Ákos
 Koncz Éva Mária
 Horváth Alexandra
 Kirschner Bernadett
 Konrád Hanna
 Szücs Krisztián Péter
 Gruber Mátyás
 Tajkuna Tivadar

Meghaltak:

Keresztes Gáborné
 Halmi Ferencné
 Posta Miklós
 Fehér Istvánné

Toronyi József
 Barsi Imréné
 Abaházi János
 Ladics Istvánné
 Klézli Ferencné
 Rózsa József
 Lehovics Brúnóné
 Takács Józsefné
 Vass Józsefné
 Sörös Józsefné
 Feuerbach Józsefné
 Klézli Jánosné
 Erdős Mártonné
 Nagy Árpádné
 Szantner Józsefné
 Fábán József
 Horváth-Szabó Gáborné
 Leopold Józsefné
 Borbély Lajos

Megeskettek:

László Péter Ferenc – Pechli Zsanett
 Magyarosi László – Csapai Anett
 Tóth Gábor – Nagy Gyöngyi
 Varga János – Molnár Csilla
 Juri Kirsch – Tillmann Krisztina
 Lénárd Gergely – Rízszányi Ágota
 Both Krisztián – Szabó Edit
 Bölcsey Csaba – Szabó Andrea
 Tóth Zoltán – Orsós Ágnes
 Dr. Győri Attila – Czéh Kinga

A belvárosi cserkészcsapat életéből

Cserkészcsapatunk az idén nyáron Nagykovács mellett verte fel sátrait, az erdőszélen, egy kápolna közelében. A cserkészéletben a nyári tábor az év fénypontja, ezért egész éves felkészülés, komoly szervezőmunka előzi meg. A cserkész az évközi őrsi foglalkozásokon sajátították el a szükséges elméleti és gyakorlati ismereteket, míg a vezetőség a táborozás feltételeinek megteremtésével (táborhely, élelmezés, stb.) és a kerettörténet összeállításával töltötte idejét. Idén II. Rákóczi Ferenc és a bujdosó kurucok életébe kóstolhattunk bele.

A táborhelyre pár nappal a kezdés előtt előőrsek érkeztek, melynek tagjai alapos terepszemle után gondoskodtak a főbb tábori építményekről: táborkereszt és zászlórúd az alakulótérre, ahol a reggeli és esti szertartásokat tartottuk; a konyhasátor és a szertársátor, valamint az „ebédlő”, amely egy nagy kifeszített ponyva alatt elhelyezett asztalokból állt. Az idén szerencsénk volt, mert a kápolna mellett kis nyomóskút állt rendelkezésünkre, így nem kellett messzire menni a vízért. Mire megérkezett a csapat a táborba, már csak az őrsi körletek kia-

lakítása és a latrinák kiásása volt hátra. Ezzel kezdetét vette a tábori élet, amit csak a kiscserkészek portyája szakított félbe. Ám az akadályok sikeres leküzdése után végéhez ért a történet és a tábor is, de csak a kiscserkészek részére. Mert a nagyobbaknak csak ekkor kezdődött a kihívások sorozata, amelyre rögtön az időjárás is rányomta bélyegét: a portyát senki sem úszta meg szárazon.

A tábori élet szépségét igazán csak az érti, aki át is éli őket: a tábortüzek varázsa, a reggeli és esti imák áhítata, az időjárás és a tábori élet megpróbáltatásai, a bajtársiasság és a cserkésztestvériesség megnyilvánulásai, a kemény munka után megérdemelt pihenés, ismeretlen tájak felfedezése, a keretmese meglepetései, a fergeteges táncház újdonsága, a játékok, énekek mind-mind önmagukért beszélnek. Azt hiszem, érdemes minden évben elmenni, hiszen a táborok évről évre megújulnak, és az egyre bővülő változatos program által nemcsak hasznos tapasztalatokkal, hanem életre szóló élményekkel gazdagodunk.

K.C.

Újvárosi plébánia hírei

2002. Pünkösdől
 Kisboldogasszony napjához

Megkeresztelték:

Nagy Zoltán Péter
 Eveli Gergely
 Könyves Mária
 Újvári Szilárd
 Varga Olivér István
 Fitt Olivér
 Bettini Sarah (Sára)
 Gazda Szilárd
 Hepp Péter Martin

Megeskettek:

Kelemen Csaba – Grósz Zita
 Weber Dániel – Teszler Gabriella
 Szabó Attila – Kuhl Andrea
 Veszprémi Zoltán – Karl Evelin
 Kiss László – Bucher Andrea
 Bese Péter – Essig Vanda

Meghaltak:

Méth Ferencné
 Fábán Ferenc
 Leks Theodóra
 Szabó Antalné